

Ha passat el Corpus, una d'eixes tres dates de l'any que —en altres temps— "relluïen més que el sol". A Ontinyent, i a nivell de carrer, d'aquesta fastuosa representació que era el Corpus només queden (a más de l'actual processó-exhibició de comunions, etc.) els balls "dels Arquets" i "de la Veta" —o de les Cintes— i, com no, la tradició perdurada dels Cabets, amb el seu ball i la seua música de dolçaines i tabals, i les correçudes pels carrers entre els crits rituals ("orellut!, orellut!"), i altres no tan rituals, de la xicalla engrescada. I tot açò, gràcies a l'esforç recuperador d'una jove colla de gent entusiasmada que, al llarg de l'última dècada, ens han posat al dia en aquestes tradicions. Però ha passat el Corpus, una vegada més, sense la ressaltada presència dels Gegants —que eren la companyia habitual dels Cabets— pels nostres car-

rrers, oscil·lant i caminant amb la seua rigidesa tremolosa, amb el pas ferm que els transmetien els seus

portadors, que es guiaven mirant des de la bragueta d'aquelles grans figures.

I és que, després d'al-

guns anys de gestions d'uns i oblidats d'uns altres, els vells Gegants ja fa un cert temps que estan deteriorats del tot, no es poden apanyar, i encara no ha pogut ser això de substituir-los per quatre noves figures iguals.

Actualment, a més del record dels seus bons temps, només ens queda la possibilitat de vore les seues restes mortals —tristes, corcades i despallades de tota dignitat— deixades en un racó d'un magatzem municipal. Mentrestant, encara esperem la recuperació d'aquestes dos parelles de gegants i gegantes, moros i cristians. Serà per a la Puríssima d'enguany...? Serà per al Corpus de l'any que ve...? No ho sabem quan serà. Però volem donar per segur el retorn d'aquestes figures que, al cap i a la fi, són un símbol més del nostre poble.

David Mira